

Discòrdia entre camarades

El 7 de novembre passat, dia de la revolució bolxevic, el centre de Moscou va inundar-se com cada any de banderes roges, retrats de Lenin, insígnies amb la falç i el martell. Comunistes radicals i moderats, però, no van posar-se d'acord per celebrar un acte únic.

Dins mateix del Partit Comunista de la Federació Russa s'escolten veus que acusen Ziugànov d'exercir una oposició massa tèbia.

Prop de 8.000 persones, segons dades de la policia, van congregarse al centre de la capital russa per commemorar el 83è aniversari de la "Gran Revolució Socialista". Les discrepàncies polítiques entre les diverses forces que celebraven l'efemèride van obligar a dividir la festa en dues concentracions paral·leles. Una, l'oficial, era encapçalada pel Partit Comunista de la Federació Russa (PCFR), principal formació política a la Duma estatal. L'altra, més contestatària, era organitzada per la Rússia Treballadora (RT) de Víktor Anpilov i altres grups minoritaris. "Guennadi Ziugànov [secretari general del PCFR] no ha volgut desfilar al costat nostre", es queixava Anpilov, el més carismàtic dels líders comunistes radicals.

Anpilov, profund admirador de Stalin, va passar 5 mesos a la presó per haver participat en la fracassada revolta de l'any 1993 contra l'ex-president rus Borís Ieltsin. En les eleccions generals del desembre passat, el Bloc Estalinista-Per la Unió Soviètica, coalició que ell mateix liderava, va obtenir tan sols el 0,62% dels vots i va quedar fora de la Duma. Anpilov acusa la cúpula dirigent del PCFR de "tenir poc a veure amb el comunisme de Marx i Engels. Es mouen només pels seus propis interessos, no pels de la classe obrera".

Des de primera hora del matí, la plaça Kaluixkaia, el punt de partida de totes dues marxes, es va anar tenyint de vermell. Pels altaveus sonaven les notes de l'antic himne soviètic, mentre els venedors de premsa revolucionària es passejaven amb desenes de publicacions diferents sota el braç.

Micròfon en mà, Anpilov va arengar tots els presents a unir-se a la seva "columna combativa", que pretenia acostar-

se "tant com fos possible a la plaça Roja". Un decret de Ieltsin havia atorgat a la mítica plaça on descansa la mòmia de Lenin un règim d'administració exclusiva del president rus, que impedia tornar a utilitzar-la com a escenari habitual de les celebracions del 7 de novembre. Vladímir Putin, l'actual cap d'Estat rus, va negar-se a anul·lar el decret i la plaça va romandre tancada a pany i forrellat.

Al voltant de 2.000 persones van sumar-se a la columna radical. Entre visques a Stalin i a la pàtria soviètica, la marxa va arribar a la plaça de la Revolució, a pocs metres de la plaça Roja. Els congregats van topar-se amb una línia de policies que els impedia seguir endavant. Una trentena de joves van decidir plantar cara a les forces de l'ordre i intentar l'assalt a la plaça Roja.

Els joves reben el cordó. Tot i les crides d'Anpilov a mantenir la calma, els joves van rebotar a empentes el primer cordó de la policia. En veure que la resta de manifestants s'havia quedat enrere i que ningú no els ajudaria a trencar un segon cordó mes atapeït, van fer mitja volta.

Ja no va haver-hi més moments de tensió. Pujat dalt d'una furgoneta, Anpilov va encetar la ronda de discursos. El líder de RT no va callar una reprimenda dedicada als protagonistes de l'aldarull per la seva "manca de disciplina". Enfundat en una jaqueta esportiva de la marca Nike, Anpilov va prometre al públic assistent: "Aviat aconseguirem que la plaça Roja torni a ser nostra. La pròxima vegada farem que Putin ens la vingui a obrir en persona".

Anatoli Kriutxkov, cap del Partit dels Comunistes de Rússia (PCR), va ser el següent a prendre la paraula. Kriutxkov va aprofitar per criticar la política del

PCFR. "El camí socialdemòcrata que ha escollit Ziugànov no porta enlloc. Si volem posar fi al règim capitalista, hem de preparar-nos per a la revolució". Entre els oradors també hi havia Vassili Xandibin, diputat del PCFR a la Duma. Xandibin va deixar plantats els seus propis companys de partit per tal de poder participar en el míting de la plaça de la Revolució.

De la seva banda, els seguidors de Ziugànov van iniciar la marxa mitja hora després que ho fessin els radicals. Enmig d'un ambient més distès i festiu, les 6.000 persones que formaven la segona columna van recórrer els 2 quilòmetres que separen l'estàtua de Lenin, a la plaça Kaluixkaia, del bust de Karl Marx, a la plaça Teatralnaia.

Damunt l'escenari muntat davant del Teatre Bolxoi, Ziugànov va assegurar que "els diputats del PCFR fan tot el possible per defensar els interessos dels treballadors", però a la Duma es troben en "inferioritat de condicions en relació amb les forces reformistes, subvencionades per l'oligarquia".

"El PCFR ha enganyat el poble durant tots aquests anys. Per la via parlamentària mai no aconseguirem restaurar el poder soviètic", exclamava convençut Iuri Ivanovitx, un pensionista de 70 anys que exhibia orgullós un retrat de Stalin. "Només amb una nova revolució comunista -afirmava Iuri- podem derrotar el capitalisme. Els joves que han intentat entrar per la força a la plaça Roja ens han donat una lliçó de com s'ha d'actuar. Necessitem més joves com ells, disposats a lluitar".

Dalt, Viktor Anpilov, líder del Bloc Estalinista-Per la Unió Soviètica, anima els seus seguidors a unir-se a la seva "columna combativa", durant el seu discurs a la plaça de la Revolució de Moscou. A sota, una imatge de l'acte celebrat pel PCFR amb motiu de l'aniversari de la revolució; entre les banderes soviètiques una de ben curiosa, amb la imatge de Jesucrist al mig. La pancarta resa: "el comunisme és la immortal doctrina de Crist".

ROGER MATEOS

Un partit de jubilats. La massiva presència de jubilats va ser el denominador comú en totes dues concentracions. L'aclaparadora majoria de gent gran contrastava amb l'escassa assistència de joves. "La televisió ha atordit els nostres néts", constatava disgustat Iuri. "La propaganda del règim els tapa els ulls i els impedeix adonar-se de la tragèdia que viu Rússia".

La nota exòtica de la festa la va posar una curiosa bandera roja amb la imatge de Jesucrist al centre, que onejava al costat de la marea de banderes soviètiques al míting del PCFR. "El comunis-

me és la immortal doctrina de Crist", re-sava una pancarta no menys extravagant.

En els darrers mesos, el PCFR ha tractat d'aproximar-se a l'Església ortodoxa russa. El diari *Pravda*, òrgan oficial del partit, va publicar aquest octubre una sèrie d'articles que s'esforçava a demostrar la compatibilitat entre el marxisme científic i el cristianisme ortodox. El mateix Ziugànov ha confessat que, a més d'estar batejat, va sovint a l'església. "Allí m'hi sento bé, s'hi respira un ambient agradable". Segons Anpilov, "el patriotisme religiós que utilitza el PCFR per ampliar la seva base social es

una prova més de la seva traïció a les idees comunistes".

La reconciliació en les files comunistes no sembla estar propera. Ziugànov intenta obrir-se camí entre un electorat cada cop menys nostàlgic i això no agrada als sectors més radicals. Dins mateix del PCFR s'escolten veus que l'acusen d'exercir una oposició massa tèbia. Tot i això, és massa d'hora per parlar de crisi interna. El debat sobre la conveniència de rellevar Ziugànov davant del PCFR encara està per encetar.

Roger Mateos (Moscou)